

Нѣмаше българинъ, комуто да се не сви сърдцето отъ болка и душата му да не заплака отъ скърбъ поради смъртѣта на голѣмия нашъ народенъ поетъ. За Вазова се говорѣше и въ най-затѣтеното българско село. За него се писа и по всички вестници и списания на голѣмитѣ европейски народи.

Петъ години изтичатъ отъ тогава. Ще минатъ още много години и десетилѣтия, но паметѣта на поета нѣма да изчезне отъ нашата паметъ. Неговитѣ стихове и разкази никога нѣма да увѣхнатъ. Поколѣнието ще ги чете и препрочита, ще се наслаждава отъ тѣхъ, защото ще вижда въ тѣхъ отразенъ като въ огледало българския народенъ духъ, българскитѣ народни идеали.

Нека и тая година, по случай петъ годишнината отъ смъртѣта на Вазова се преклонимъ предъ неговата паметъ. Нека всѣки день прочитае по нѣколко страници отъ неговитѣ творения, въ които поетѣтъ ни разкрива хубоститѣ на българската речъ и ни учи да обичаме своята родина, както я обичаше той.

Паметникъ на Ив. Вазовъ
въ Борисовата градина — София.